

Arrest

nr. 84 644 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS voor verzoeker verschijnt, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 17 december 2008 en diende de volgende dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 mei 2009 nam de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Blijkens de bestreden beslissing werd België nadien alsnog verantwoordelijk geacht voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.3. Verzoeker, die verklaart België sinds het indienen van zijn eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, diende vervolgens op 7 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Joyi Shir, dat gelegen is in de stad Kabul in de gelijknamige provincie. U bent Tadzjiek van etnische origine en u bezit de soennitische geloofsovertuiging. U was in Kaboel van kindsbeen af werkzaam in de groentewinkel van uw vader. Sinds een tiental jaar was u tevens actief als bokser en worstelaar in het Educational Training Center nabij Joyi Shir. Op een dag was u de sparringpartner van ene T(...), een lid van uw club die al drie maal had deelgenomen aan de nationale competitie. T(...) hanteerde echter plots een techniek die niet zo gebruikelijk is. Toen u hem hierop wees, liet hij u toe een tegenactie te doen. U maakte gebruik van dezelfde techniek waarna T(...) roerloos op de grond bleef liggen. Uw leraar A(...) pakte u vervolgens hard aan omdat hij vermoedde dat u T(...) had vermoord. U werd daarna door enkele vrienden naar huis gebracht en T(...) werd overgebracht naar het ziekenhuis. De volgende dag wilde u zich gaan excuseren bij T(...) en opnieuw gaan trainen in de club. Uw vrienden vertelden u echter dat T(...) verlamd was en dat bovendien enkele onbekenden naar u op zoek waren geweest in de club. De volgende dag kwam uw neef u thuis bezoeken om met u te overleggen over wat u nu kon doen. Toen er die dag op de deur geklopt werd en uw neef die opende, werd hij neergeschoten. U ontsnapte uit het huis en verbleef enkele dagen bij uw oom. Vervolgens regelde deze voor u een smokkelaar om Afghanistan te verlaten. Onderweg naar Europa werd u meerdere maanden opgesloten in Pakistan en Turkije.

Ongeveer een jaar na uw vertrek kwam u in België aan op 17 december 2008. Een dag later verklaarde u zich vluchteling ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Daar uw vingerafdrukken in Griekenland werden genomen op 5 september 2008 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

België werd vervolgens alsnog verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag waardoor u zich een tweede maal vluchteling verklaarde in België op 7 oktober 2011. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met het netwerk van T(...).

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een Taskara (Afghaanse identiteitskaart), vijf sportcertificaten en enkele medische documenten die in het bijzonder verwijzen naar uw gehoorprobleem. Verder ook enkele foto's van uw boksactiviteiten in Limburg.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Kabul verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. U verklaarde Afghanistan verlaten te hebben als gevolg van uit de hand gelopen sportactiviteit. Het betreft aldus een inter-persoonlijk conflict dat zich situeert in de gemeenrechtelijke sfeer en aldus geen uitstaans heeft met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Bovendien maakte u het niet aannemelijk bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade te moeten vrezen.

Zo mag het verbazen dat uw leraar A.(...) momenteel uw contactpersoon in Afghanistan blijkt te zijn die u de documenten bezorgde ter staving van uw asielrelaas (CGVS, p. 3). Net A.(...) beschuldigde u immers van moord na het gevecht met T.(...). U werd toen ook door hem geslagen (CGVS, p. 5). Als het CGVS u confronteerde met die eigenaardigheid beweerde u plots dat leraren altijd vriendelijk zijn voor hun leerlingen en omgekeerd (CGVS, p. 13). Die verklaring strookt echter geenszins met de wijze waarop u A.(...) eerder schetste. Dat het deze persoon is die u momenteel stukken opstuurt ter staving van uw asielaanvraag dient dan ook als uitermate merkwaardig te worden beschouwd. U maakt bovendien op geen enkel moment tijdens het gehoor duidelijk waarom A.(...) u opeens wel genegen zou zijn. Veelzeggend in die context zijn uw verklaringen aangaande de wijze waarop u opnieuw met A.(...) in contact kwam. Zo beweerde u aanvankelijk dat uw vader hiervoor met uw vrienden zou hebben gesproken of naar de club zou geweest zijn (CGVS, p. 12). Als het CGVS u dan vroeg of dit geen gevaar inhield, beweerde u dat ze elkaar niet in de club ontmoetten maar elders. U moest er echter aan toevoegen dit niet met zekerheid te weten (CGVS, p. 13.). Als het CGVS u dan nogmaals wijst op het potentiële gevaar van die ontmoetingen beweerde u plots stellig dat de ontmoeting niet in de club plaatsvond maar elders. Kort daarvoor diende u echter te bekennen dit niet met zekerheid te weten. Dat u hierover geen eenduidige verklaringen kunt afleggen, is hoegenaamd merkwaardig te noemen.

Verder is het merkwaardig te noemen dat u de dag na het bewuste incident de intentie had om doodgewoon naar de club te gaan en er te gaan trainen (CGVS, p. 10). Als het CGVS vervolgens die intenties in vraag stelt - u werd immers beschuldigd van moord – stelde u naar de club te willen gaan om T.(...) uw excuses aan te bieden. Ook dit is eigenaardig want het had er alle schijn van dat T.(...) was overleden. Als het CGVS dit opmerkt beweerde u verschillende technieken te kennen en u stelde u dat u het vermoeden had dat T.(...) niet daadwerkelijk was overleden (CGVS, p. 10). Die verklaringen kunnen moeilijk overtuigen. Aanvankelijk beweerde u immers dat de door T.(...) en u gebruikte 'Kapan'-techniek erg nieuw was en u hem nooit was aangeleerd (CGVS, p. 8). Dat u dan wel bij machte zou zijn de gevolgen ervan juist te kunnen inschatten, overigens in tegenstelling tot uw meer ervaren leraar, is weinig geloofwaardig. Veeleer dient te worden besloten dat u uw verklaringen tijdens het gehoor aanpaste naargelang de vragen die u werden gesteld. Dit ondermijnt in hoge mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen over de nasleep van het incident kunnen allerm minst overtuigen. Zo vermoedde u klaarblijkelijk niet dat men u thuis zou komen opzoeken (CGVS, p. 11). Dit is erg vreemd daar u van uw vrienden had vernomen dat gewapende onbekenden in de club al rondvraag deden naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 11). Als het CGVS u vervolgens wijst op uw eigenaardig gebrek aan angst beweerde u dat u dacht dat ze uw huis niet zouden vinden (CGVS, p. 11). Ook die verklaring is weinig ernstig te noemen. Wat er ook van zij, de volgende dag zou uw neef door onbekenden zijn doodgeschoten. U vermoedde dat de daders zich vergist hebben van persoon en het op u gemunt hadden (Zie DVZ, vragenlijst, vraag 5, 18 oktober 2011). Hierna zou u zijn gevlucht. In het licht van de reeds geuite twijfel aangaande de geloofwaardigheid van uw beweringen, is ook het toevallige karakter van deze gebeurtenis erg opvallend te noemen. Het is tevens merkwaardig te noemen dat u klaarblijkelijk niet weet of uw neef later in gesloten kring werd begraven dan wel tijdens een publieke begrafenis (CGVS, p. 13). Evenmin kunt u het CGVS informatie verschaffen over de toestand van T.(...) sinds u in België aankwam (CGVS, p. 13). Aangezien u nog contact hebt met uw familieleden en uw leraar A.(...) mag ook dit verbazen en roept ook dit twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovengaan de opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die u voorlegde kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Uw Taskara vormt een indicatie voor uw identiteit maar heeft verder geen betrekking op uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor uw sportcertificaten. Het CGVS trekt uw hoedanigheid van sportman immers niet in twijfel. Ook uw medische documenten hebben geen betrekking op uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van

de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert vindt u terug in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/4, §2, c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker, die meent dat er tevens sprake is van een manifeste appreciatiefout, formuleert zijn grieven als volgt:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951. Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan. Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door dezelfde mensen die verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn neef.

Gezien de aard van de feiten, vreest verzoeker dat hij tegen dergelijke feiten (wraakacties) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 3 februari 2012 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan. Het CGVS had ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld. Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Ten eerste worden verzoekers problemen ten onrechte geringschat. Verzoekers problemen van vervolgingen door de mensen die verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn neef (uit wraak voor de letsels die T. had opgelopen tijdens een trainingssessie in het trainingscentrum), en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig genoeg. Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de entourage van T. banden heeft met het criminele milieu en niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan. In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten. De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten. Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS. Het CGVS heeft geen minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid van verzoeker. Voor verzoeker is het onmogelijk om op normale manier in Afghanistan te leven. Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt, is een verder verblijf in Afghanistan voor verzoeker onhoudbaar en uitzichtloos. Ten tweede stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen in vraag om reden dat deze niet eenduidig en bij momenten zelfs 'merkwaardig' zouden zijn.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken ; kunnen niet worden weerhouden. De door het CGVS geciteerde 'merkwaardigheden' kunnen niet worden aanzien als een dermate belangrijk onderdelen in verzoekers verklaringen en zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. De door het CGVS aangehaalde onduidelijkheden kunnen onmogelijk de kern van zijn asielaanvraag op zich aantasten. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het CGVS geloofwaardige informatie waaruit bleek dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan. Het is duidelijk dat het CGVS in casu spijkers zoekt op lang water.

Het CGVS duidt het verzoeker ten kwade dat hij 'merkwaardige verklaringen' zou hebben afgelegd over zijn trainer A.. Zo vindt het CGVS het verbazingwekkend dat verzoeker zijn trainer nog steeds als contactpersoon heeft terwijl het juist diezelfde trainer was die verzoeker in Afghanistan zou hebben beschuldigd van moord...? Volgens verzoeker heeft het CGVS zijn verklaringen uit de context getrokken;

minstens werden zijn verklaringen aangaande zijn trainer verkeerd geïnterpreteerd door het CGVS. Daar waar verzoeker tijdens zijn gehoor dd.3 februari 2012 had gesproken over zijn trainer die hem gezegd had dat hij de trainingszaal direct moest verlaten na het zien van de bewusteloze T. ; bedoelde hij ZEKER NIET dat hij door zijn trainer 'werd beschuldigd' van moord, in de letterlijke betekenis van het woord ; hij bedoelde het eerder figuurlijk (bij 'wijze van spreken' dus). Wat hij bedoelde, is dat zijn

trainer dermate onder de indruk, en zelfs in lichte paniek was na het zien van de bewusteloze T. waarop hij verzoeker terstond met luide stem had toegeroepen. Als verzoeker in zijn gehoor zegt dat zijn trainer hem heeft gezegd dat hij T. heeft gedood dan is het dat het leek alsof hij T. had willen doden' met zijn hardhandige manier van aanpakken en dat hij van zijn trainer prompt de trainingszaal moest verlaten omdat het gedrag van verzoeker in de ogen van zijn trainer —op dat ogenblik— onsportief was en alleszins niet strookte met de aangeleerde trainingsmethodes. Dat was wat zijn trainer bedoelde toen hij verzoeker toeriep dat hij 'T. had gedood' ; niet meer, niet minder. Ook verzoeker zélf was er op het ogenblik dat T. op grond viel stellig van overtuigd dat hij T. niet heeft kunnen gedood hebben en dat T. hooguit een blessure moet hebben opgelopen. (Zie gehoorverslag dd. 03/02/2012 blz. 10: (...)) Vandaar zijn verbaasde reactie toen zijn trainer hem toeriep. Achteraf was trouwens gebleken dat T. niet gestorven was, maar wel een ernstige en blijvende blessure had opgelopen. (Zie gehoorverslag dd. 03/02/20 12 blz. 10: (...))

Buiten de 'vaderlijke vermaning', die zijn trainer hem in paniek had toegeroepen toen hij verzoeker naar huis stuurde als straf omdat verzoeker in diens ogen onsportief was geweest en (het leek alsof) verzoeker zijn sparringpartner had gedood ; had verzoeker noch voordien, noch nadien enige moeilijkheden gekend met zijn trainer. Waarom zou hij moeilijkheden kennen met zijn trainer? (Zie gehoorverslag dd. 03/02/20 12 blz. 10: (...)) Het CGVS laat totaal foutief uitschijnen alsof verzoeker en zijn trainer sinds bet voorval met T. tijdens de training en sinds de 'beschuldiging' door zijn trainer, elkaars vijanden zouden zijn.. Niets is minder waar. Dat was trouwens de reden waarom verzoeker als spontane reactie, na een afkoelingsperiode van een dag, gemeend had om terug naar de trainingszaal te gaan en zijn verontschuldigen aan te bieden. (Zie gehoorverslag dd. 03/02/2012 blz. 10: (...)) Deze reactie van verzoeker is —in tegenstelling tot hetgeen het CGVS meent te besluiten— wel degelijk een normale, begrijpelijke reactie en gedraging van een persoon die —net zoals zijn trainer en de andere aanwezigen in de trainingszaal vershoten was van het onverwachte en spijtige voorval. Het is overduidelijk dat het CGVS de verklaringen van verzoeker totaal foutief heeft geïnterpreteerd. Tijdens het gehoor had de dossierbehandelaar een totaal verkeerd beeld van de situatie in de trainingszaal die door verzoeker geschetst was geweest. De dossierbehandelaar heeft de relatie tussen verzoeker en zijn trainer totaal verkeerd ingeschat en heeft de verklaringen van verzoeker dienaangaande ten onrechte foutief geïnterpreteerd. Verzoeker mag daarvan niet het kind van de rekening worden. Hetzelfde kan worden verteld over de overige weigeringsmotieven die het CGVS aanhaalt om verzoekers verklaringen in twijfel te trekken. (CG: 'Verder is het merkwaardig te noemen dat u de dag na het bewuste incident de intentie had om (...))

Verzoeker kan niet voldoende benadrukken dat het CGVS zijn verklaringen over de zgn. 'beschuldiging' vanwege zijn trainer, op foutieve wijze uit hun context heeft getrokken; en dat het alleszins NOOIT zijn bedoeling was om de letterlijke connotatie te geven die het CGVS meent te hebben kunnen geven aan de woorden van zijn gepanikeerde trainer ('je hebt hem gedood ! !') toen hij de bewusteloze T. op de grond zag liggen. Het CGVS heeft ten onrechte aan sommige passages van verzoekers verklaringen een eigen verkeerde interpretatie meegegeven ; een die verzoeker NOOIT op die manier heeft willen geven aan zijn verklaringen. In diezelfde lijn moet ook het verwijt van het CGVS t.o.v. verzoeker worden beoordeeld aangaande diens verklaringen over de zgn. Kapan-techniek'. De verklaringen die verzoeker op het CGVS dienaangaande heeft afgelegd (zie gehoorverslag blz. 8) waren wel degelijk voldoende duidelijk in tegenstelling tot hetgeen het CGVS tracht te laten uitschijnen. De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken ; kunnen niet worden weerhouden. Tenslotte heeft het CGVS geen rekening gehouden met enerzijds het jarenlange tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in zijn land en zijn gehoor op het CGVS en anderzijds de traumatische ervaringen die verzoeker daarbij had opgelopen. Verzoeker had vervolgens zijn land moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming in Europa. Tijdens zijn vlucht naar Europa, werd hij tot overmaat van ramp als 'illegaal' gearresteerd aan de grens van Pakistan en Iran en werd hij vijf maanden van zijn vrijheid beroofd. Hetzelfde overkwam hem tijdens zijn doortocht door Turkije waar hij eveneens werd opgepakt en opgesloten gedurende drie maanden. (Zie gehoorverslag dd. 03/02/20 12 blz. 4: (...)) Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden en jaren die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Tijdens zijn gehoor op het CGVS herhaalde verzoeker enkele keren dat hij ingevolge de gebeurtenissen kampt met geheugenproblemen. (Zie gehoorverslag dd. 03/02/2012 blz. 2 & 5: (...)) Het CGVS heeft bij het nemen van haar beslissing tot slot geen enkele rekening gehouden met de gehoorproblemen van verzoeker en de lage scholingsgraad van verzoeker die slechts drie jaren naar school was gegaan. De combinatie van al deze factoren tezamen, kan wel degelijk een redelijke uitleg bieden voor het feit dat verzoekers verklaringen op enkele onderdelen ogenschijnlijke 'eigenaardigheden' vertonen. In de gegeven omstandigheden zouden de geloofwaardige verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen. In ieder geval heeft het CGVS ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan. Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden. Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar

momenteel nog niet gegarandeerd is. Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming) Artikel 48/4 2 c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict. De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielaanvraag niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers laatste asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen. Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een afwezigheid in het buitenland van meer dan drie en een halfjaar, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf. Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer. Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan. Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden. Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is. Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

-schending van het redelijkheidsbeginsel: Verzoeker is van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Gelet op de door hem uitgewerkte argumenten tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 3 februari 2012, kon het CGVS niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit. Tijdens zijn gehoor op het CGVS heeft verzoeker duidelijk weergegeven dat de Afghaanse autoriteiten hem onmogelijk daadwerkelijk bescherming kunnen geven. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, eind 2007 te zijn ontvlucht omwille van de problemen die hij er kende met de entourage van T. Tijdens een oefenmatch worstelen in het Educational Trainingcenter, nabij Joyi Shir gelegen, zou verzoeker T., die als sparingpartner fungeerde, halfdood hebben geslagen met een blijvende verlamming als gevolg. Uit wraak hiervoor zouden de verwanten van T. het (nu) op verzoeker gemunt hebben (Administratief dossier 2^e Asielaanvraag, stuk 9, Vragenlijst DVZ 18/10/2011, p. 3 en stuk 3, gehoorverslag CGVS 03/02/2012, p. 5-6). Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van deze beweerdde problemen, toont verzoeker niet aan en maakt hij allerminst aannemelijk dat de door hem ingeroepen vervolgingsproblemen verband houden met één van de vijf gronden vermeld in het Vluchtelingenverdrag, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn land van herkomst omwille van één van deze criteria wordt vervolgd. De ingeroepen problemen zijn, zo stelt de Raad vast, van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en ressorteren als

dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Deze vaststelling volstaat om aan verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.4. Wat de beoordeling van verzoekers ingeroepen problematiek in het licht van de bepalingen betreffende de subsidiaire bescherming betreft, toont verzoeker niet in het minst aan, noch maakt hij aannemelijk bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico te lopen op (het lijden van) ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers asielrelaas, waaraan, zo blijkt voorts, geen of slechts weinig geloof kan worden gehecht bevat geen concrete aanwijzing in die zin. Immers, uit niets blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst tot op heden gezocht zou worden en hij vervolging dient te vrezen worden omwille van de beweerde problemen die zich in 2007, ondertussen vijf jaar geleden, zouden hebben voorgedaan. Verzoeker bleek tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal niet te weten of zijn familie sinds zijn vertrek nog problemen zou gekend hebben met de bende van T. 'God mag het weten', zo stelde hij (stuk 3, gehoorverslag CGVS 03/02/2012, p. 12). Dat zijn ouders, met wie hij blijkens zijn verklaringen nog contact heeft, alles verborgen voor hem zouden houden, wat echter weinig aannemelijk is in het geval er zich na zijn vertrek nog ernstige, levensbedreigende problemen zouden hebben voorgedaan, neemt niet weg dat hij zich dienaangaande bij zijn voormalige worstel/bokstrainer had kunnen informeren, met wie hij ook nog contact zou hebben en die bovendien soms nog contact zou hebben met zijn vader (*Ibid.*, p. 4, 11 en 12). Verzoeker toont echter niet in het minst *in concreto* aan ernstige inspanningen te hebben geleverd tot het verkrijgen van meer informatie aangaande het verdere verloop en de actuele situatie van zijn verklaarde vervolgingsproblemen. Van een asielzoeker wordt echter een gedegen en gedetailleerde kennis verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. Minstens kan en mag van hem in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker blijft hier, zo stelt de Raad vast, echter in gebreke. Afgezien van het feit dat deze nog in leven zou zijn en in een rolstoel zou zitten geeft verzoeker zelf aan geen recent nieuws te hebben over T. en zijn entourage, nochtans de personen van wie hij vervolging vreest. Verzoeker is bovendien niet bij machte te verhelderen uit wie de entourage van T. juist zou bestaan. Buiten het feit dat ze gewapend waren en gewone kledij droegen, kan verzoeker geen verdere informatie geven over de mannen die hem zowel in de boks- en worstelclub als bij hem thuis zouden hebben opgezocht, en die, zo vermoedt verzoeker, ook verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op zijn neef (*Ibid.*, p. 10 -12). Het is, inzonderheid gelet op verzoekers verklaring dat die gewapende vrienden van T. in de boks- en worstelclub met zijn trainer zouden hebben gepraat (*Ibid.*, p. 11), uiterst merkwaardig en bevreemdend te noemen dat verzoeker dermate weinig concrete en precieze informatie kan verschaffen over zijn vervolgers aangezien hij zelf verklaart nog in contact te zijn met zijn trainer. Verzoekers gebrekkige kennis omtrent de persoon/identiteit van zijn vervolgers en zijn vervolgingsproblemen doet, net als de vaststelling dat hij zich dienaangaande nauwelijks of niet informeerde, op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn asielrelaas. De geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolgingsproblemen wordt verder ondermijnd doordat verzoeker zelfs geen begin van bewijs aanbrengt ter staving van die problemen. De stukken die verzoeker neerlegde, met name zijn taskara, die een indicatie vormt voor zijn identiteit, de foto's van zijn boksactiviteiten in Limburg, die net als de vijf sportcertificaten zijn hoedanigheid als sportman aangeven, welke niet in twijfel wordt getrokken, en de medische documenten, hebben, zo wordt vastgesteld, geen van allen betrekking op zijn asielrelaas. Nu aan verzoekers voorgehouden asielrelaas geen of slechts weinig geloof kan worden gehecht en het sowieso elk actueel karakter ontbeert, kan dit bezwaarlijk als uitgangspunt dienen om aan te nemen dat er in verzoekers hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Wat tot slot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, is de Raad van mening dat verzoeker naar Kaboel kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Burgers in de stad Kaboel lopen op dit ogenblik, zoals het Commissariaat-generaal ook terecht oordeelde, geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is (stuk 16, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing – "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul"' updated 24/08/2011). ICRC (International Committee of the Red Cross) maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en

asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel is er sinds 2010, zo stelde Afghan NGO Safety Office (ANSO) vast, een afname van het geweld, dit in contrast met een toename in de rest van het land, en wordt de veiligheidstoestand rustig genoemd. Blijkens het Cedoca-rapport heerst er nog wel geweld, bestaande uit voornamelijk zelfmoordaanslagen en bembommen, doch dit is eerder gericht tegen "highprofiledoelwitten". Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregerings-elementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen onder andere ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit voornoemd rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen en dat de gewone Afghaanse burgers bij deze aanvallen niet worden geviséerd.

In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), te toetsen oordeelde overigens ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55).

De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet). Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER